

NEHÉZ IDŐK

Joe Abercrombie

A fene essen belé, hogy mennyire gyűlölte Sipanit!

Azok a kurva, átláthatatlan ködök, meg a kurva tenger hangosan csapkodó hullámai meg a kurva rothadás mindent belengő bűze! A kurva estélyek, maszkabálók és dáridók! Szórakoztak, mindenki csak szórakozott, a kurva életbe, vagy legalábbis úgy tett. A kurva emberek voltak a legrosszabbak. Zsványok voltak egytől egyig, minden férfi, nő és gyerek. Hazugok, ostobák, úgy, ahogy voltak, mind.

Carcolf gyűlölte Sipanit, mégis itt volt megint. Kénytelen volt hát feltenni magának a kérdést, hogy akkor mégis ki az ostoba.

Valahonnan a ködből harsány nevetés hangzott fel, mire a nő gyorsan belépett egy kapualj fedezékébe. Ujjai kardja markolatát érintették. Egy jó futár nem bízik senkiben, márpedig Carcolf volt a legjobb. És Sipaniban még a senkinél is kevesebb emberben bízhatott.

A gyönyört keresők újabb csapata tántorgott elő a homályból. Egy holdat ábrázoló álarcot viselő férfi röhögve mutatott egy nőre, aki annyira részeg volt, hogy már nem először esett hasra magas sarkú cipőjében. Mindannyian nevettek, egyikük csipkés kabátujjával csapkodott, mintha a világ legviccesebb dolga lenne, ha valaki annyit vedel, hogy utána nem tud megállni a lábán. Carcolf a szemét forgatta, és azzal a gondolat világgal vigasztalta magát, hogy a maszkjuk mögött ezek is biztosan legalább annyira gyűlölik az egészet, mint ő szokta, ahányszor csak megpróbált szórakozni.

A kapualj magányában a nő elhúzta a száját. A nyavalya essen belé, de ráfért volna egy kis kikapcsolódás! Kezdett besavanyodni. Vagy már be is savanyodott, és csak egyre rosszabb lett a helyzet. Olyan ember lett belőle, aki megvetéssel tekint az egész világra. A kurva életbe, csak nem válik teljesen olyaná, amilyen az apja volt?

– Csak azt ne! – mormogta maga elé.

Amint a dáridózó csapat beleolvadt az éjszakába, a nő kilépett a kapu alól, és továbbindult. Sem túl gyorsan, sem túl lassan, csizmája puha

sarka némán érintette a nyirkos kockaköveket, hétköznapi csuklyáját éppen annyira húzta a szemébe, hogy még ne keltsen gyanakvást. Meg lehetett volna róla mintázni annak az embernek a szobrát, akinek éppen átlagos mennyiségű rejtegetnivalója van. Ami Sipaniban nem volt kevés.

Valahol nyugat felé a páncélozott hintó már száguldott a város széles utcáin, zörgő kerekei szikrákat vetettek, ahogy átkelt a hidakon, a döbrent járókelők riadtan ugrottak félre előle, miközben a kocsis ostora újra meg újra lecsapott a lovak verejtéktől habzó hátára. A tucatnyi felfogadott testőr dübörögve haladt a hintó után, az utcai lámpák fénye megvillant párától nedves páncéljaikon. Hacsak a Kőfejtő emberei nem cselekedtek időközben. Talán nyílveszők szálltak, lovak és emberek üvöltöttek, a hintó zörögve szállt el az útról, acél csördült, végül pedig a robbanópor lerepítette a lakatot a páncéldobozról, kapkodó kezek osztatták fel a füstöt, aztán felnyílt a fedél, alatta pedig... semmi.

Carcolf megengedett magának egy egészen halvány mosolyt, és megveregette a puklit a bordáinál. A tárgy békésen pihent a kabátja bélésébe varrva.

Vett egy mély levegőt, tett pár lépést, majd elrugaskodott a kanális partjáról. Egy gyors szökéssel átszelte a háromlépésnyi távolságot az olajos víz fölött a rothadó bárkáig. A fedélzet lécei hangosan nyikorogtak, ahogy a nő bukfencet vetett, aztán könnyedén felállt.

A Fintinei híd felé kerülni elég komoly kitérőt jelentene, arról nem is beszélve, hogy egy forgalmas és gondosan őrzött útvonalon kellett volna végigmennie, ez a bárka azonban mindig ki volt kötve ide az árnyékba. Carcolf előzőleg meggyőződött róla. A lehető legkevesebbet bízott a véletlenre. Volt alkalma megtapasztalni, hogy a véletlen mocskosul ki tudott szűrni vele néha.

A fülke homályából egy ráncos arc lesett kifelé, mögötte gőz fűyült elő egy viharvert kannából.

– Maga meg ki a rosseb?

– Senki. – Carcolf vidáman szalutált. – Csak átutazóban vagyok! – Ezzel leugrott a fedélzetről a kanális túlpartjának köveire, és máris megint beleolvadt a penészszagú ködbe. Átutazóban. Most egyenesen a kikötő felé veszi az irányt, hogy a következő dagállal már útra is kelhessen vidáman. Vagy legalább besavanyodva. Akárhol is fordult meg Carcolf, mindenhol senki maradt. Mindig, mindenhol átutazóban volt.

MIVEL FOGLALKOZOL?

Gillian Flynn

Nem azért hagytam abba a kézimunkázást, mert nem csináltam jól. Azért hagytam abba, mert én voltam benne a legjobb.

A három szomszédos államban három évig nem akadt nálam jobb kézimunkázó. A lényeg, hogy ne agyaljuk túl a dolgot. Ha elkezdünk gondolkodni a technikán, azon, hogy milyen ritmust, milyen nyomást alkalmazzunk, elveszítjük az aktus igazi lényegét. Mentálisan kell felkészülnünk rá, aztán abbahagyni a gondolkodást, és engedni, hogy a testünk vegye át az irányítást.

Tulajdonképpen olyan ez, mint a golfban a lendítés.

Heti hat napon, napi nyolc órán keresztül vertem ki a farkakat; reggeltől ebédszünetig, és délután. Mindig tele volt az előjegyzési naptáram. Évente két hét szabadságot vettem ki egyben; ünnepeken sohasem dolgoztam, mert ünnepek alatt a kézimunkázás mindenkinek csak szomorúságot okoz. Szóval a három év alatt becslésem szerint 23 546 komplett kézimunkát végeztem. Szóval ne hallgass arra a ribanc Shardelle-re, aki szerint azért hagytam abba ezt a melót, mert nem volt hozzá tehetségem.

Azért hagytam abba, mert ha az ember három év alatt lenyom 23 546 numerányi kézimunkát, a kéztőalagút szindróma szinte elkerülhetetlen, mint foglalkozási ártalom.

Egyenes út vezetett ehhez a munkához. Illetve talán mondhatjuk úgy, teljesen magától értetődően lett ez a hivatásom. Életem során elég kevés dolgot csináltam nyíltan és őszintén. A városban nőttem fel, félszemű anya nevelt (emlékirataim első mondata), aki nem mondhatnám, hogy finom úrinő lett volna. Nem volt drogproblémája, italproblémája sem; csak munkaproblémája. Nála lustább ribanccal életemben nem találkoztam.

Hetente kétszer összekaptuk magunkat, és bementünk a belvárosba koldulni. Mivel anyám utálta az egyenes utat, mindent egy bizonyos stratégia alapján akart megoldani. Minél több pénzt szerezni minél ke-

vesebb idő alatt, aztán hazamenni, zebratortát enni, és esküdszékes jogi valóságshow-kat nézni a tévében a törött rugójú, koszfoltos matracunkon heverészve. (Gyerekkoromból legjobban a foltokra emlékszem. Azt nem tudnám megmondani, milyen színű volt anyám szeme, de azt tudom, hogy a rongyszőnyegen a folt mély, hígleves-barna volt, a menyegző foltjai égett narancsszínűek, a fal foltjai pedig élénk másnaposhúgy-sárgák.)

Anyám és én öltözékünkkel is rákészültünk a koldulás feladatára. Volt egy szép, kifakult pamutruhája; viseltes, szegényes, de lerítt róla, hogy viselője valaha sokkal jobb napokat is látott. Rám valami kinőtt göncöt adott. Leültünk egy padra, és csak a megfelelő célszemélyeknek tűnő emberektől kunyeráltunk. A séma elég egyszerű. Az első számú preferenciák a városba látogató vidéki egyházi buszokról leszálló csoportok. A városi hívők egyszerűen a templomhoz küldik az embert. A vidékiek általában segítenek, különösen egy félszemű hölgynek, akinek olyan szomorú arcú a gyereke. A második célcsoport a kettesével sétálgató nők. (Az egyedül csámborgó nők túl gyorsan irányt változtatnak és kikerülnek; ha sok nő van együtt, nehezebben lehet megszólítani őket.) A harmadik célcsoportba az egyedülálló, nyílt tekintetű nők tartoznak. Egyszerűen látni rajtuk: ilyen nőket állít meg az ember, hogy megkérdezze, merre kell menni ide vagy oda, hogy mennyi az idő, ilyenmi; ők azok, akiktől pénzt lehet kérni. Hasonlóan szerencsénk lehet a szakállas vagy gitárt cipelő fiatalabb férfiakkal. Soha ne szólíts meg öltönyös férfiakat: a klisé igaz, azok mind seggfejek. Kerülendők azok is, akik gyűrűt hordanak a hüvelykujjukon. Nem tudom, mi az oka, de a hüvelykujj-gyűrűs férfiak sosem segítenek.

Kiszemeltjeink? Nem célszemélynek, nem prédának, nem áldozatnak neveztük őket, hanem Tonyknak, mert az apámat Tonymak hívták, és soha senkinek nem tudott nemet mondani (bár gyanítom, hogy anyámnak legalább egyszer sikerült: akkor, amikor az arra kérte, hogy maradjon velünk).

EGY ÉV ÉS EGY NAP TERADÁNIÁBAN

Scott Lynch

1. Varázseső

Amikor Amarelle Parathis közvetlenül napnyugta után elindult, hogy igyon valamit, esett az eső. Méghozzá különös varázseső. Sápadt lila, rézszínű, piros cseppek hullottak lágy csíkokban, hogy aztán világító párává alakuljanak át a meleg járdán. A levegő olyan volt, mintha pezsgőbuborékok pattantak volna szét az ember bőrén. A távolban sötétlő háztetőkön kékes-fehéren szikrázó villámcsapásokat mennydörgés dadogó robaja vette üldözőbe. Amarelle megesküdtött volna, hogy sikolyokat is hallott a dörgésbe keveredve.

Az istenek-verte varázslók megint tomboltak.

Viszont Amarelle szomjas volt, és egy találkozóra igyekezett, ráadásul a különös esőnél hullott már sokkal rosszabb is Teradániára. Menet közben megnevezhetetlen, vibráló színek csepegtek róla. Szellemszerű nyomot hagyott maga után, ami úgy úszott, akár az üledék egy rózsaszín-narancs tenger felszíne alatt. Mint általában, ha a varázslók különösen rossz napot fogtak ki, most sem igen akadt társasága. A Sápadt bölcsek utcáját elhagyatottan találta. A Hét vetület sugárúton a boltosok bánatos képpel bámultak a kirakataik mögül.

Valaha ezek voltak a kedvenc estéi. A gorma időjárás elkergette a tanúkat az utcákról. A mennydörgés leplezte a háztetőn osonó léptek zaját. Manapság azonban az ilyen napok inkább magányosnak, kiszámíthatatlannak és veszélyesnek tűntek.

Ezüstös fények kettős íve jelölte ki az úti célja előtti utolsó állomás, a Kuszaszárny híd helyét. A lámpákat tartó, esővíztől foltos fehér márványszobrok vasra vert, csuklyás alakokat ábrázoltak. Amarelle a cipője orrára szegezte tekintetét, miközben átkelt a hídon. Kívülről tudta a szobrok alatti táblák szövegét. Az első kettő a bal oldalon például így szólt:

BOLAR KUSSH
ÁRULÓ
MOSTANTÓL ÖRÖKKÉ TERADÁNIÁT SZOLGÁLOM

CAMIRA THOLAR
GYILKOS
MOSTANTÓL ÖRÖKKÉ TERADÁNIÁT SZOLGÁLOM

Maguk a szobrok nem zaklatták fel, mint ahogy a fények sem. Mi van akkor, ha a város úgy döntött, hogy néhány utcáját és hídját elítélt bűnözők ostoba feliratokkal díszített hatásvadász szobrokba zárt megváltatlan lelkével világítja ki? Nem, a gond azzal volt, ahogyan ezek a nyughatatlan lelkek a járókelőknek suttogtak.

Nézz rám, dobogó szív, lásd, milyen árat fizettem megszegett eskümért!

– Kapd be, Bolar! – mormogta Amarelle. – Én nem szervezkedtem, hogy megdöntsem a Viszályok Parlamentjét.

Óvakodj, amíg meleg a véred, és légy tanúja, mily örökre szóló árat fizetem kapzsiságomért és az elvesztett életekért!

– Nekem nincsenek családtagjaim, akiket megmérgezhethnék, Camira.

Amarelle, suttogota az utolsó bal oldali szobor. Neked kellett volna ide kerülnöd, te hitetlen ribanc!

Amarelle az utolsó felírra meredt, hiába fogadta meg ezúttal is, hogy nem teszi, mint mindig, ha erre járt.

SCAVIUS AZ ÁRNYAK UTCÁJÁBÓL
TOLVAJ
MOSTANTÓL ÖRÖKKÉ TERADÁNIÁT SZOLGÁLOM

– Nem fordítottam hátat neked – suttogota Amarelle. – Én is adtam pénzt, hogy megválthassuk a lelkedet. Mindannyian adtunk. Könyörögünk neked, hogy szállj ki a játékból velünk együtt, de te nem hallgattál ránk. Elszúrtad.

Letérdeltél a gyilkosaim előtt, amikor a testem még ki sem hült.

– Mindannyian vásároltunk magunknak egy kis darabot a városból, Scav. Ez volt a terv. Csak te a nehezebb utat választottad.

Egy nap te is itt fogsz virrasztani velem.

BÁNYARÉM

Cherie Priest

Kilgore Jones kikászálódott az Eldoradóból, és berúgta a vezetőoldali ajtót. Az visszapattant, és újra kinyílt, mire belökte a csípőjével. Az öreg kocsi előre-hátra inogva, nyikorogva tiltakozott, de a zár nyelve ezúttal a helyére kattant, és tartott – jobban is tette. A Jolly Roger nagy kocsi ugyan, de a vezetője még nagyobb darab ember volt.

Nem különösebben merész beclés, ha azt mondjuk, hogy úgy 195 centi magasra nőtt, egy jó vásári tippelő pedig úgy negyed tonnára takarította volna a súlyát. Teljesen tar koponyájához és csupa szőr arcához lenyűgöző méretű, a napban vörösen ragyogó, barna pofaszakáll, meg egy tükröződő pilóta-napszemüveg társult. Minden más fekete volt rajta, és ha megkérdeznéd tőle, hogy miért, rezzenéstelen arccal azt válaszolná, hogy azért, mert a fekete slankít.

Ruházata ellenére Kilgore gömbformájú árnyékot vetett a földre – ahogy átsétált a parkolóhelyeknek kinevezett keréknyomokon, valóságos két lábon járó napfogyatkozásnak tűnt.

A régi daruház előtte tornyosult: egy tizenkilencedik századi, gyakorlatias okokból, és nem a szépségért épített behemót. Vörös tégláit zöld tető koronázta, és simán volt akkora, mint az a nagy, régi templom Chattanooga-ban, ahol Kilgore-t már nem látták szívesen – mert azzal még nincs baj, ha egy lelkész a Sátánról énekel, de ha szörnyekről beszél, az inkább a hülyeség kategóriájába esik.

Ahogy közeledett, javított részeket vett észre, új téglákkal kitöltött régi ablakokat, ajtókat és aknákat. Látta a főbejárat körüli fehér festék maradványait is – ólmos festék volt, a nagyjá már hámlott és libegett az erős novemberi szélben.

Kavicsok csikorogtak a talpa alatt, és szél csapkodta a kabátját. A nap ugyan élénken és féhéren vált ki a felhőtlen, metszően kék égből, de meleget nem nagyon adott. A Smoky nem volt még olyan rideg, mint amilyen egy hónap múlva lesz, de már érezte az előjeleit.

– Hahó! – kiáltott fel érdeklődve Kilgore. A szó elszabadult, visszahangzott a daruház falai meg a szomszédos bojlerszobák között, visszapattant a túloldalon álló kunyhókról és házikókról, aztán nekicsattant az út végén lévő, elhagyatott bányászfelszereléseknek. – Van itt valaki? Miss Huesman?

Megmászta az ajtóhoz vezető lépcsőt, és megállt az előtte lévő faléc emelvényen, benézett az üreges beltérbe. Sütőtököket látott, a halloweeni adománygyűjtés maradványait, ha lehetett hinni a táblának. Raklapokon sorakoztak, rajtuk vastag, vörös filccel írt árcédulák. Még a legnagyobb, harminckilósként reklámozott tök is eltörpült azonban a hatalmas, háromszög alakú, egymást keresztező sínekkel teli mennyezethez képest, amelyen át már azelőtt is hatalmas ércetknőket szállítottak, hogy Kilgore nagyszülei világra jöttek volna.

Szél süvöltött át a tetőgerendák között, száraz leveleket sodort magával, és felzavarta a szállítószíneken kuporgó kövér kis madarakat.

– Hahó? – próbálkozott újra Kilgore. – Van itt valaki?

– Helló? – érkezett egy válasz, és követte még valami más is, de a férfi azt már nem tudta kivenni. A hang mélyen belülről jött, a raklapokon sorakozó sütőtökökön és a hátulsó falon túlról. Egy ajtó mögül, amely talán egy irodába nyílhatott.

Kilgore elindult a hang irányába.

– ...sajnálom, ha Rich miatt jött. Már hazament – és azt hiszem, elvitte a tökök pénzes zacskóját is. De ha kér egyet, és pont van annyi apró magánál, akkor megnézem, mit tehetek. Az összes bevétel a múzeum támogatására megy

Kivágódott az ajtó, mögötte pedig felbukkant egy nő válla és keze, tele mindenféle kacatokkal: aktákkal, papírokkal, magazinokkal az első Bush-korszakból, meg egy oldaltáskával, amelyből egy tablet sima sarka kandikált ki. A nő megtorpant. Vagy inkább megdermedt. Bármire számított is, az nem Kilgore Jones volt.

– Se... segíthetek valamiben? – kérdezte. Áthelyezte a súlyát a másik lábára, és letette a cuccait egy régi, a falnál árválkodó telefontartóra.